

Такава печална картина была внѣтрѣшно-то състояние на Българиѣ въ царуване-то на Петра Симеоновича: влияние византийско, крамола между правителство-то и приврѣженци-ты на стары-ты прѣданиа, застоиване въ духовный животъ. Сж-шта-та мрътвенность была и въ вѣнкашнѣ-ты работы на Българиѣ, страшна брѣзина на испадане.

Царь Петръ, оште кога сѣднѣлъ на прѣстола, помирилъ-ся съ Хрѣваты-ты, заштото нѣмалъ на сръдце да си отврѣшта за поражение-то, което прѣтърпѣлъ татко му отъ тѣхъ.

Слѣдъ нѣколко годинѣ той ся-отрѣклъ и отъ Сръбиѣ. Сръбскый князь Чеславъ побѣгнѣлъ отъ Прѣславѣ, дѣто ся-находилъ, и ся-ювилъ въ свое-то съсипано и безлюдно отечество. При него зели да ся-стичать отъ всичкы страны купове купове сръбскы изгоненници; Чеславъ поискалъ и покровителство-то на Византиѣ. Византийскый царь му испратилъ, дрѣхы и потрѣбны вѣшти, и много Сръбие, които ся-крѣпали изъ Цариградъ; той зель въскреснѣлъ Сръбиѣ подъ своѣ защитѣ.

Най-сетнѣ и Маджаре-ти зели да задавать страхъ на Българиѣ. Тии зели дору да налитать на блѣгарскы-ты владовишта и да гы плѣнять. Царь Петръ, като неможилъ да ся отрѣве друго-наче отъ тѣхъ, зель да гы пушта прѣзъ земѣ-тѣ си да плѣнять богаты-ты византийскы области.

Нъ доклѣ Българина скрѣвала внѣтрѣшнѣ-тѣ си слабость подъ вѣнкашнѣ бездѣйствие, византийска-та дръжява чудно напрѣднувала. Въ 963 год. на византийскый прѣстолъ сѣднѣлъ голѣмый войвода и уменъ управникъ на царство-то, Никифоръ Фока. Той направилъ голѣмы побѣды въ Малѣ